

Sygn. akt II PK 233/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa J. S. K.
przeciwko Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 19 lutego 2015 r. oddalił apelację J.S.K., skierowaną przeciwko wyrokowi Sądu Rejonowego w W., który oddalił jej powództwo wywiedzione przeciwko Ministerstwu Spraw Wewnętrznych o zasądzenie odszkodowanie.

Sądy obu instancji ustaliły, że pozwany w dniu 5 kwietnia 2012 r. wręczył powódce wypowiedzenie umowy o pracę z uwagi na likwidację stanowiska. Przyjęły również, że utworzone nowe Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji nie przejęło pracowników, finansów ani żadnych istotnych elementów od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Doszło jedynie do przejścia niektórych zadań. Zespół do Spraw Oceny Zarządczej został w ramach MSW realnie zlikwidowany. Sąd drugiej instancji zaznaczył, że sprawy związane z obsługą komisji orzekającej oraz obsługą Rzecznika ds. Naruszeń Dyscypliny Finansów zaczęły być wykonywane kilka

miesiące po powstaniu Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji. Oznacza to, że w dniu przejęcia zadań od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ministerstwo to posiadało własne zasoby kadrowe. W rezultacie nie doszło do przejścia części zakładu pracy na nowego pracodawcę w trybie art. 23¹ § 1 k.p.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka uzasadniła oczywistą zasadnością środka odwoławczego. W motywach pisemnych wniosku z art. 398⁴ § 2 k.p.c. podała, że Sąd drugiej instancji naruszył w sposób oczywisty art. 23¹ § 1 k.p., gdyż zaakceptował prowadzenie przez Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji własnej polityki kadrowej, w sytuacji, gdy Ministerstwo to w kilka dni po przejęciu zadań od pozwanego z zakresu naruszenia dyscypliny finansów publicznych ogłosiło nabór na stanowisko starszego specjalisty do spraw naruszenia dyscypliny finansów i zatrudniło pracownika na stanowisku z zakresem czynności analogicznym z czynnościami wykonywanymi wcześniej przez powódka. Skarżąca powołała się również na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., czyli na potrzebę wykładni przepisów prawnych, jednak tej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej powódka nie uzasadniła.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Analiza akt sprawy nie daje podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Bezsprzeczna słuszności skargi kasacyjnej powinna być dostrzegalna *prima facie*, bez wdawania się w drobiazgowo badanie podstaw zaskarżenia. Po zapoznaniu się z uzasadnieniem Sądu Okręgowego i skargą kasacyjną deklarowana przez powódkę oczywista zasadność środka odwoławczego nie jest dostrzegalna. Oznacza to, że Sąd Najwyższy w ramach art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej.

W szczególności nie można mówić o oczywistości głoszonej przez powódkę wersji prawnej w sytuacji, gdy Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji nie przejęło składników majątkowych od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. W takiej sytuacji, na co zwrócił uwagę Sąd drugiej instancji, ocena mechanizmu art. 23¹ § 1 k.p.c. dokonywana jest wyłącznie przez pryzmat przekazania zadań. Ograniczenie

pojęcia zakładu pracy (jego części) do tego czynnika jest dyskusyjne w literaturze przedmiotu i orzecznictwie, nie wchodząc w szczegółowe rozważania sytuacja taka sprawia, że rozstrzygnięcie, czy art. 23¹ § 1 k.p. ma zastosowanie, należy do trudnych. Sąd Okręgowy dostrzegł tę zawilość, odniósł się do niej, podał przekonujące argumenty przemawiające za przyjęciem, że nie doszło w rozpoznawanej sprawie do przejęcia części zakładu pracy. Z pozycji przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. trudno zatem twierdzić, wyłącznie na podstawie przeciwnego stanowiska powódki, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w sytuacji, gdy dana materia prawna nie jest klarowana, a jej zastosowanie w konkretnym przypadku zależy od wielu czynników. Powódka pomija przede wszystkim wiążące Sąd Najwyższy ustalenia faktyczne. Sąd drugiej instancji przyjął, że przejście zadań do nowego ministerstwa nastąpiło kilka miesięcy po jego powstaniu. Ustalenie to każe wątpić, czy doszło do „przejścia” części zakładu pracy.

W tym kontekście trzeba podkreślić, że oczywista zasadność z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się do skargi kasacyjnej, czyli do podstaw w niej zawartych. Sąd Najwyższy jest nimi związany. Ma to znaczenie jeśli weźmie się pod uwagę, że powódka zarzucając naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. wskazuje na pominięcie części materiału dowodowego. Przepis ten nie koresponduje jednak z mechanizmem poznawczym sądu, jego rola ogranicza się do zakreślenia ram komunikowania przez sąd podjętych decyzji, tak co do podania faktów, na których sąd się oparł, wskazania dowodów, które go do nich doprowadziły, jak również wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku. Kwestia pominięcia przez sąd części dowodów może zostać natomiast w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną skutecznie wykazana przy powołaniu się na art. 382 k.p.c. Sąd Najwyższy nie może zastępować strony i domniemywać, że faktyczną podstawą skargi jest inna norma prawna. Zatem i w sferze przepisów postępowania skarga kasacyjna nie może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej również z uwagi na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku nie można jednak odnaleźć przyczyn uzasadniających podjęcie się przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawa. Powódka nie podaje, które normy budzą poważne wątpliwości

albo wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przy tego typu postawie procesowej, zważywszy na nadzwyczajny charakter skargi kasacyjnej, nie sposób uznać, że wystąpiła przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Obowiązkiem strony powołującej się na niezgodność interpretacyjną lub niejasność przepisów jest przeprowadzenie wyводу ilustrującego ten stan rzeczy, tak aby przekonać Sąd Najwyższy o potrzebie dokonania wykładni. Zaniechanie tego obowiązku sprawia, że skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania merytorycznego.

Z uwagi na powyższe racje Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.